

Український центр культурних досліджень
Міністерства культури України
Інститут культурології національної академії мистецтв України
Київський національний університет імені Тараса Шевченка
кафедра фольклористики Інституту філології
Національна історична бібліотека України

МАТЕРІАЛИ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

**ЕЛЕКТРОННИЙ ОБЛІК:
СИСТЕМА ВПОРЯДКУВАННЯ ІНФОРМАЦІЇ ТА РЕЄСТРАЦІЇ ЕЛЕМЕНТІВ
НЕМАТЕРІАЛЬНОЇ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ**

10–11 листопада 2016 року

Київ – 2016

УДК 351.853.004.4+005+004] (063)
ББК 79.0я43
Е502

Електронний облік: система впорядкування інформації та реєстрації елементів нематеріальної культурної спадщини: Зб. наук. праць за матеріалами наук.-практ. конф., Київ, 10-11 листопада 2016 р. / Український центр культурних досліджень; заг. ред. О.А. Буценка ; упоряд. Снігирьова Л. М., відп. редактор Телеуця В. В. — К. : НАККМ, 2016. — 64 с.

Збірник упорядковано за матеріалами науково-практичної конференції «Електронний облік: система впорядкування інформації та реєстрації елементів нематеріальної культурної спадщини», яка проходила 10–11 листопада 2016 року м. Київ. Коло наукових інтересів учасників конференції сформовано за такими напрямками: Нематеріальна культурна спадщина як соціально-економічний ресурс розвитку регіонів; ІТ-технології як інструмент фіксації елементів нематеріальної культурної спадщини: український та міжнародний досвід; Елементи нематеріальної культурної спадщини як складова туризму; Методика просування елементів НКС до Списку нематеріальної культурної спадщини, що потребує термінової охорони (на прикладі культурної спадщини караїмів та кримських татар); Менеджмент популяризації та збереження нематеріальної культурної спадщини на державному і регіональному рівнях; Роль системи освіти у формуванні механізмів збереження нематеріальної культурної спадщини. На основі теоретичних та практичних досліджень запропоновано науково обґрунтовані пропозиції, окреслені перспективи з питань електронного обліку елементів нематеріальної культурної спадщини на національному та регіональному рівнях.

Матеріали конференції стануть у нагоді науковцям, викладачам, аспірантам та студентам, які цікавляться культурною політикою, нематеріальною культурною спадщиною, електронним обліком, культурологією, філологією, а також широкому загалу читачів.

Редакційна колегія:

Буценко О.А., директор Українського центру культурних досліджень (УЦКД); Дем'ян В.В., учений секретар УЦКД; Дмитренко М.К., доктор філол. наук, професор; Івановська О.П., доктор філол. наук, професор; Телеуця В.В., канд. філол. наук, доц., завідувач відділу культурної політики УЦКД; Снігирьова Л.М., канд. філол. наук, доц., старший науковий співробітник УЦКД; Босик З.О., канд. культурології, завідувач регіонального культурного розвитку УЦКД.

Схвалено до друку на засіданні Вченої ради
Українського центру культурних досліджень Міністерства культури України,
протокол № 8 від 07.11.2016 року

Статті і тези подано в авторській редакції.

Автори опублікованих матеріалів несуть повну відповідальність за підбір, точність наведених фактів, цитат, статистичних даних, відповідної галузевої термінології, власних імен та інших відомостей. Рукописи не повертаються.

УДК : 351.853.004.4+005+004] (063)
ББК : 79.0я43

© Автори, 2016
©УЦКД, 2016

гілля широколистих дерев, лепеху, а на голову одягають пишний вінок, сплетений з кленового листя, квітів. Кустовий гурт обходить оселі і співає пісні, а наприкінці виголошує побажання: «Вийди, господарю, з нового покоя, винесь Кусту, хоч да пуд золотого!», «Водимо Куста, щоб другого року дождати і поспівати...», «Щоб йшов дощ і всьо було зелене...». Відкрився фестиваль виступом народного аматорського ансамблю сім'ї Чудиновичів с. Сварицевичі Дубровицького району, учасники якого відтворили цей прадавній обряд.

З метою урочистого відзначення 73-ї річниці утворення Української Повстанської Армії, Дня Українського козацтва та Дня захисника України, 14 жовтня в урочищі Гутвин Костопільського району відбувся обласний фестиваль патріотичної пісні «Героям Слава!».

Метою фестивалю є сприяння розвитку аматорського мистецтва, активізації національно-патріотичного виховання молоді, пропаганди серед молодого покоління кращих зразків пісенної спадщини Української Повстанської Армії, сучасної Української патріотичної пісні, що звучали під час Революції Гідності [5].

На початку березня 2015 року відмічалось і 150-річчя першого публічного виконання Гімну України, і День народження Тараса Шевченка. Ці події співпали з проведенням VI Обласного конкурсу читців «Співець українського слова», в якому взяли участь 25 читців з різних районів та міст області, організованого Одеським обласним центром української культури. Розпочався захід флешмобом на виконання Гімну України, який підхопили всі учасники конкурсу та глядачі в залі, а це, переважно, студентська молодь [4].

Тематичні масові заходи з питань національно-патріотичного виховання збагачують зміст роботи національного відродження України. Адже ці дієві форми, які відтворюють у слові, пісні та виставці нашу історію, минуле української держави і народу, допомагають виховувати в молодого покоління почуття патріотизму і відповідальності за долю своєї Батьківщини, а це все і є складовою частиною нематеріальної культурної спадщини нашого народу.

Використані джерела

1. Звіт Волинського обласного науково-методичного центру культури за 2015 рік.
2. Звіт Кіровоградського обласного центру народної творчості за 2015 рік.
3. Звіт обласного методичного центру культури і мистецтв Запорізької обласної ради за 2015 рік.
4. Звіт Одеського обласного центру української культури за 2015 рік.
5. Звіт Рівненського обласного центру народної творчості за 2015 рік.
6. Звіт Хмельницького обласного науково-методичного центру культури і мистецтва за 2015 рік.
7. Словник української мови: в 11 т. / [ред. колег. І. К. Білодід (голова) та ін.]. — К. : Наукова думка, 1970–1980. — Т. 6.

— 832 с.

Олена АРАБАДЖИ

ВИВЧЕННЯ ТА ЗБЕРЕЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ КУХНІ ЯК ВАЖЛИВОГО ЕЛЕМЕНТА НЕМАТЕРІАЛЬНОЇ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ КАРАЇМІВ

Караїми (караї) – один із найдавніших народів, що проживає на території України, є нащадком тюркського племені узунів та аборигенного населення півострова Крим, що входило у VIII–X ст. до складу Хазарського каганату. Після розпаду каганату більшість караїмів залишилася в Причорномор'ї, із часом – у XIII ст. частина народу була переселена до Галича і Луцька, а наприкінці XIV ст. – до Литви. Сьогодні караїми переважно проживають на території України, а також Литви, Польщі, Росії, Туреччини, Ізраїлю, Єгипту. Демографічна проблема караїв видається дуже складною. Вагомим є той факт, що наприкінці XIX ст. у світі налічувалося понад 16 тис. караїмів, а зараз – лише 2 тис., при цьому в Україні проживає 1100 осіб. Караїми – один із найменш чисельних народів світу і знаходиться на межі зникнення. Народ, історична та культурна спадщина якого сягає глибини тисячоліть, потребує порятунку і збереження. Необхідно зберегти духовну і культурну спадщину караїв як фрагмент загальнолюдської етнокультури.

У 1991 році в місті Мелітополі (Україна) було організовано караїмське національно-культурне товариство «Джамаат», діяльність якого спрямована на збереження, вивчення і відродження духовної та культурної спадщини караїв. Спільними зусиллями його представників створено етнографічний культурний центр «Кале», що об'єднує караїмський музей і кафе караїмської кухні «Чир-Чир». При центрі працює недільна школа з вивчення караїмської мови та фольклорний молодіжний ансамбль. Також товариством видано історичний нарис «Караїми Мелітополя», ведеться активна правозахисна діяльність щодо визнання караїмів малочисленим корінним народом України.

Одним із найважливіших завдань етнографічного караїмського центру «Кале» є вивчення особливостей національної кухні караїмів як елемента культурної спадщини народу. Кожен народ має неповторну національну кухню і, поряд із іншими елементами, вона є суттєвим показником приналежності до певної родини народів, дозволяє відновити історичне середовище проживання і спосіб життя. Національні традиції харчування найповніше виявляються у святковій і ритуальній їжі, зберігаються у повсякденному родинному побуті. Прихильність до національної кухні – найбільш стійка і витриваліша особливість, оскільки, навіть не зважаючи на втрату багатьох національних рис (одяг, ремесла, посад, домашній інтер'єр), прихильність до їжі предків, особливо до святкових страв, продовжує жити у віках.

Результати проведених досліджень кулінарного мистецтва караїмів неодноразово висвітлювалися на науково-практичних конференціях і семінарах, що проводилися Українським центром культурних досліджень (Київ, Дніпро, Запоріжжя; 2015, 2016 рр.). У відповідних доповідях і презентаціях наголошувалося, що караїмська національна кухня узагальнює досвід багатьох поколінь, спираючись на давні традиції. Національна їжа караїмів містить у собі і давньотюркські традиції, і міжнародні риси. Поєднання страв, властивих скотарям-кочівникам і хліборобам, відтворює особливості походження, способу життя та історії караїмів, а характерні реліктові національні страви – повертають до стародавніх періодів історії, слугують наочним прикладом матеріального і духовного зв'язку епох, своєрідним мостом з минулого в сьогодення.

З огляду на історію та витоки національної кухні на особливу увагу заслуговують цікаві реліктові страви, успадковані з кочового періоду і збережені в меню до наших днів. Це перш за все сушене і в'ялене м'ясо, яке нещодавно відіграло головну роль в харчуванні караїмів. Переживши століття, лише зараз ці страви швидко зникають з раціону караїмів. Велика прихильність караїмів до вищезазначених страв пояснюється не стільки їх смаковими якостями, скільки національною традицією, що отримала своє відображення у прислів'ї: «Їжу, яку не споживає мій батько, і я не споживаю».

До теперішнього часу зберігається найбільш стійка традиція до споживання ритуальних страв. Насамперед, це три різновиди халви: *акалва* – біла, солодка, святкова, *кара (олюм) алва* – темна, траурна, солодкувато-гірка і *хазар къатмагъи* – хазарська халва (халва розради). Білосніжна та солодка *акалва* з горіхами супроводжує радісні події. Її готують до свят, їдять у дні народжень і весіль, на дружніх зустрічах, при остаточному виході з трауру. Вірять, що вона приносить радість і благополуччя [2, 21].

У дні Великодня їли тонкі (*къабуртикъ*) та товсті (*тимбил*) перепічки. Зимово-весняне народне свято *Киниш* відзначали однойменними солодкими пиріжками з маком. На весіллі подавали листову нареченську *катламу* – *кийувкъатламу*. Обов'язковою святковою їжею також є пиріжки з різною начинкою – із сиром, вишнею, сливою, шовковицею, горіхами. Високими смаковими якостями вирізнялися маленькі листові пиріжки з медом і мигдалем (горіхами) – *бала-бадем*. У караїмській родині неможливо було відмовитися від частування, оскільки їжа караїмів завжди вражала оригінальністю реліктових страв і була дуже смачною.

Караїми пронесли крізь століття та зберегли вірність національній кухні з її давніми традиціями. Сотні унікальних і різноманітних рецептів приготування страв караїмської кухні передавалися з вуст у уста, дійшли до наших днів. І сьогодні в Україні в пошані відомі караїмські пиріжки, знані в Литві як *кибіни*, користується популярністю *сарма* (голубці у виноградному листі), *кубете* (пиріг із сирим м'ясом) та інші національні страви.

Кухарське мистецтво у караїмів завжди було в пошані. Повага до професії кулінара, до його майстерності знайшла відображення у прізвищах: *Бозаджі* (бузник), *Къаймакъчи* (каймачник), *Пастак* (кашовар), *Екмек-чи* (пекар) та ін. Кулінарне мистецтво посідає чільне місце у фольклорі караїмів. Показовими з цього приводу є «слова батьків» – прислів'я і приказки: «Пригощати – добра справа», «Ніж гарна їжа залишиться, нехай краще вже поганий живіт лусне», «Нехай син не їсть базарного обіду, а дочка – нехай не ночує у сусіда» тощо. У героїчному епосі «Гулюш-Тота» також міститься опис того, як майстерно приготовані караїмські страви допомогли нагодувати ворога і відстояти родову фортецю караїмів «Джуф-Кале» [1, 51].

Із приготуванням їжі у караїмів пов'язана низка прикмет і забобон. Уважається, наприклад, що чим частіше готують святкові страви, і чим більше людей їх спробує, тим господиня буде щасливішою. Пригощати слід будь-якого гостя, навіть ворога, але разом із останнім не їдять. Частину їжі, особливо святкової, необхідно віддати сусідам і нужденним. При поверненні взятого в борг посуду, до нього обов'язково треба покласти що-небудь смачне.

Етнографічний караїмський центр «Кале» планує продовжувати вивчення особливостей і популяризацію караїмської національної кухні, працюючи за наступними напрямками: - вивчення та запис сімейних кулінарних рецептів; - вивчення культури харчування; - відеозапис процесу приготування традиційних караїмських страв в караїмських родинах м. Мелітополя; - проведення майстер-класу приготування караїмських страв у м. Мелітополі із запрошенням представників караїмських громади Дніпра, Бердянська, Миколаєва, Одеси; - проведення тижнів караїмської кухні в ресторані «Крим» і кафе «Чир-Чир» м. Мелітополя; - проведення фестивалю караїмської кухні «Усе найкраще для гостя дорогого» із запрошенням представників караїмських громад України; - підготовка та видання посібника караїмської кухні «Рецепти моєї бабусі»; - відеозйомка телевізійного проекту для регіонального телебачення «Секрети караїмської кухні».

Підсумком проведеного дослідження, на наш погляд, повинно стати оформлення заявки щодо внесення караїмської кухні до Списку нематеріальної культурної спадщини, що потребує термінової охорони.

Використані джерела

1. Караи (крымские караимы). История, культура, святыни. — Симферополь, 2000. — 130 с.
2. Лебедева Э.И. Рецепты караимской кухни / Э.И. Лебедева. — Симферополь, 1992. — 215 с.

Олександр БОСИЙ

МАНДРІВНІ ВИСТАВКИ «ЗЕМЛЯ МАМАЇВ» ТА «ЕВАКУЙОВАНА КОЛЕКЦІЯ» В КОНТЕКСТІ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДСЬКОГО ПРОЕКТУ «СКАРБИ РОДОВОДУ УКРАЇНИ»

Нині про цю унікальну мандрівну виставку традиційного слобожанського одягу з Луганщини, можна дізнатися як із української преси, так із десятків сайтів інтернет-простору. Вона стала притягальним центром для численних відвідувачів у музеях, бібліотеках, школах та університетах України.

Першопричиною народження цього проекту стало те, що айдарівець Микола Павлюченко викупив декілька зразків традиційного народного одягу XIX ст. – поч. XX ст. у відомої майстрині та колекціонерки Єлисавети Главацької зі Старобільська, адже це була прифронтна зона, тож була велика небезпека що вони в будь-який момент могли потрапити під окупацію. У айдарівця виникло бажання врятувати ці речі і показати їх мистецьку цінність жителям всієї України. Тож Микола з радістю відгукнувся на пропозицію друзів – однодумців родини етнографів Любові та Олександра Босих розпочати, передусім, такий маршрут з Києва, презентувавши її у Національному музеї народної архітектури та побуту України, який щодня відвідують тисячі гостей із різних куточків України та зарубіжжя. І вже 19 травня 2015 року у Всеукраїнський День музеїв відділом народного мистецтва та фольклору НМНАПУ (завідувач О.Г. Босий) у рамках Всеукраїнського проекту «Скарби родоvodu України» на музейній садибі із села Ольховчик Шахтарського району на Донеччині було урочисто відкрито виставки: «Земля Мамаїв» – присвячену воїнам захисникам нашої землі усіх часів, втілених у образі козака Мамаєва та «Евакуйована колекція» – народний одяг Луганщини початку XX ст.

В основу концепції виставки «Земля Мамаїв» покладена ідея образного втілення українського воїнського духу в невмирущій соборній постаті козака Мамаєва, А Земля Мамаїв – це благословенна і щедра природними ресурсами територія сучасної України, де з незапам'ятних часів жили і живуть мирні землероби, а бажання яких жити вільно – час від часу породжує героїв-велетів міфічних масштабів. В українців таким захисником-воїном і мудрецем є козак Мамай. Перед відвідувачами проходять реальні постаті українських героїв від часів гайдамаччини і до сучасності які звалися Мамаєвами або ж мали псевдо «Мамай»: передусім це гайдамацькі ватажки Марко Мамай і Максим Залізник (зображений в образі Мамаєва на картині). Це атаман Холодноярської республіки Яків Щириця і командир УПА Роман Шухевич які мали підпільне псевдо «Мамай». А також сучасні Мамаї з Київського Майдану та добровольці ЗСУ в час чергової агресії Росії проти України.

В експозиції виставки відвідувачі побачили власну фотохроніку М. Павлюченка, коли він після Майдану в лавах перших добровольців-«айдарівців» захищав Україну на Сході. Серед них – фото героїв-захисників України та зруйновані російськими окупантами і сепаратистами села, музеї, церкви та бібліотеки Луганщини. Особливо увагу привертає бронезилет М. Павлюченка, у кишені якого під час усіх бойових дій зберігалась книга П. Чубинського «Мудрість віків», яка дивом уціліла із розбомбленої бібліотеки села Новосвітлівки. А поруч фото з експозицій сільських етнографічних

ЗМІСТ

Александрова І.В. ПОПУЛЯРИЗАЦІЯ ТА ЗБЕРЕЖЕННЯ НЕМАТЕРІАЛЬНОЇ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ ЧЕРЕЗ ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ.....	3
Арабаджи О.С. ВИВЧЕННЯ ТА ЗБЕРЕЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ КУХНІ ЯК ВАЖЛИВОГО ЕЛЕМЕНТА НЕМАТЕРІАЛЬНОЇ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ КАРАЇМІВ.....	4
Босий О.Г. МАНДРІВНІ ВИСТАВКИ «ЗЕМЛЯ МАМАЇВ» ТА «ЕВАКУЙОВАНА КОЛЕКЦІЯ» В КОНТЕКСТІ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДСЬКОГО ПРОЕКТУ «СКАРБИ РОДОВОДУ УКРАЇНИ»	6
Босик З.О. ЗБЕРЕЖЕННЯ ТА ПОПУЛЯРИЗАЦІЯ НЕМАТЕРІАЛЬНОЇ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ УКРАЇНИ НА ПРИКЛАДІ ФОЛЬКЛОРНИХ КОЛЕКТИВІВ СУМЩИНИ.....	8
Буценко О.А., Дем'ян В.В. НЕМАТЕРІАЛЬНА КУЛЬТУРНА СПАДЩИНА ЯК ПОТЕНЦІАЛ ВІДРОДЖЕННЯ ТА СОЦІАЛЬНОЇ ЗЛАГОДИ	11
Вовченко П.Т. ЗБЕРЕЖЕННЯ НЕМАТЕРІАЛЬНОЇ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ В НАЦІОНАЛЬНОМУ МУЗЕЇ НАРОДНОЇ АРХІТЕКТУРИ ТА ПОБУТУ УКРАЇНИ (ТРАДИЦІЯ ВКРИВАННЯ ДАХІВ М'ЯТОЮ СОЛОМОЮ НА ПОЛТАВЩИНІ)	13
Гайова Є.В. САДИБА, ТИПИ ДВОРУ, ФОРМА ЙОГО ЗАБУДОВИ СЕР. ХІХ – 40-их РОКІВ ХХ СТ. ПОБУЖЖЯ (НОВООДЕСЬКИЙ РАЙОН МИКОЛАЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ)	17
Дорогих Л.В., Гнидка К.О. ФОЛЬКЛОРНО-ЕТНОГРАФІЧНІ ФЕСТИВАЛІ У ПРОЦЕСІ ЗБЕРЕЖЕННЯ КУЛЬТУРНИХ ТРАДИЦІЙ БУКОВИНИ В УМОВАХ ПОЛІЕТНІЧНИХ ТА ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ВПЛИВІВ	19
Жалко Т.Й. ФІКСАЦІЯ ВЕСНЯНОГО ФОЛЬКЛОРУ У НАУКОВИХ СТУДІЯХ ДОСЛІДНИКІВ ВОЛИНИ	21
Запольська І.Ю. ПРОЕКТ «УРОКИ В МУЗЕЯХ»: ЕЛЕМЕНТИ НЕМАТЕРІАЛЬНОЇ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ ЯК БАЗА НЕФОРМАЛЬНОЇ ОСВІТИ	23
Єфіменко Г.В. ЮНЕСКО ТА УКРАЇНА (ДО 70-РІЧЧЯ ЮНЕСКО)	25
Івановська О.П. СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНІ ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ ТА МОЖЛИВІ ВЕКТОРИ РОЗВИТКУ ФОЛЬКЛОРИСТИКИ В УНІВЕРСИТЕТСЬКОМУ НАУКОВО-ОСВІТНЬОМУ СЕГМЕНТІ	27
Калуцький С.С. ПРОБЛЕМА ПОХОДЖЕННЯ УКРАЇНЦІВ І МУЗЕЙНА СПРАВА: ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ АСПЕКТ ЗБОРУ ЕМПІРИЧНОГО МАТЕРІАЛУ	31
Кожолянко Г.К., Кожолянко О.Г. ПОЄДНАННЯ МАТЕРІАЛЬНИХ І НЕМАТЕРІАЛЬНИХ ЕЛЕМЕНТІВ У ЗИМОВІЙ КАЛЕНДАРНІЙ ОБРЯДОВІ МОЛДОВАН І РУМУН БУКОВИНИ.....	32
Костюк В.В. ПОЛІТИКА ДЕРЖАВИ З ПИТАНЬ ЗБЕРЕЖЕННЯ НЕМАТЕРІАЛЬНОЇ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ	33

Ляшук Н.В. ТРАНСФОРМАЦІЯ ФОЛЬКЛОРНИХ СТЕРЕОТИПІВ УКРАЇНЦІВ В УКРАЇНСЬКІЙ КЛАСИЧНІЙ ЛІТЕРАТУРІ.....	36
Неволоєв В.В. ВЕРТЕП ЯК ВЗІРЕЦЬ НЕМАТЕРІАЛЬНОЇ КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ: ОНОВЛЕННЯ ТРАДИЦІЇ (ВПЛИВ ВЕРТЕПУ НА СУЧАСНУ ДРАМУ ТА ЇЇ СЦЕНІЧНЕ ВТІЛЕННЯ)	37
Нестеренко О.В. СПЕЦИФІКА ФОРМУВАННЯ ОБЛАСНОГО РЕЄСТРУ (НА ПРИКЛАДІ РОБОТИ КОМІСІЇ З ФОРМУВАННЯ ОБЛАСНОГО РЕЄСТРУ НКС ЗАПОРІЗЬКОЇ ОБЛАСТІ).....	38
Павленко І.Я. ПІСЕННА ТРАДИЦІЯ СЕЛА ЛУКА, ЯК КУЛЬТУРНИЙ ФЕНОМЕН СУЧАСНОГО УКРАЇНСЬКОГО СОЦІУМУ.....	40
Паливода Т. В. ІНВЕСТУВАННЯ В ІНФОРМАТИЗАЦІЮ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ УКРАЇНИ.....	42
Склярєнко О.А. ТРАДИЦІЙНА УКРАЇНСЬКА ЛЯЛЬКА ЯК ОБ'ЄКТ НЕМАТЕРІАЛЬНОЇ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ.....	43
Снігирьов Р.О. ЕТНОДИЗАЙН – ПОПУЛЯРИЗАЦІЯ НЕМАТЕРІАЛЬНОЇ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ.....	45
Снігирьова Л.М. ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ІНСТРУМЕНТ ФІКСАЦІЇ ЕЛЕМЕНТІВ НЕМАТЕРІАЛЬНОЇ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ.....	46
Соколова А.В. ЗБЕРЕЖЕННЯ ФОЛЬКЛОРНИХ ТРАДИЦІЙ У НОВОМУ КУЛЬТУРНО-ІСТОРИЧНОМУ КОНТЕКСТІ ДОБИ.....	48
Соколова А.В., Генєва О.В. ФОЛЬКЛОРНО-ЕТНОГРАФІЧНІ ТРАДИЦІЇ ПОДУНАЙСЬКОГО АРЕАЛУ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ.....	50
Степанович К.М. УКРАЇНСЬКІ БУКВАРІ ХІХ СТОЛІТТЯ ЯК ЗАСІБ ЗБЕРЕЖЕННЯ ТА ТРАНСЛЯЦІЇ УСНОЇ НАРОДНОЇ ТВОРЧОСТІ (на прикладі освітнього проекту «Музейні читання» Педагогічного музею України).....	51
Телеуця А.А. ФІТОНІМІЯ У ЛІНГВОКУЛЬТУРНІЙ КАРТИНІ СВІТУ.....	53
Телеуця В.В. НЕМАТЕРІАЛЬНА КУЛЬТУРНА СПАДЩИНА ПІВДЕННОГО РЕГІОНУ: ПРОЦЕСИ ВЗАЄМОДІЇ ТА ВЗАЄМОВПЛИВУ.....	55
Тетєря С.А., Костюк Н.В. УРОК МАНДРІВКА ОДИН З ЕФЕКТИВНИХ ЗАСОБІВ НАУКОВО-ОСВІТНЬОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У МУЗЕЇ КОБЗАРСТВА НАЦІОНАЛЬНОГО ІСТОРИКО-ЕТНОГРАФІЧНОГО ЗАПОВІДНИКА «ПЕРЕЯСЛАВ».....	57
Халілова Л.С. ВЕСІЛЛЯ В ДУХОВНІЙ КУЛЬТУРІ КРИМСЬКОТАТАРСЬКОГО НАРОДУ.....	59

НАУКОВЕ ВИДАННЯ

**ЕЛЕКТРОННИЙ ОБЛІК:
СИСТЕМА ВПОРЯДКУВАННЯ ІНФОРМАЦІЇ ТА РЕЄСТРАЦІЇ
ЕЛЕМЕНТІВ НЕМАТЕРІАЛЬНОЇ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ**

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

Упорядник – *Л.М. Снігурьова*
Відповідальний редактор – *В.В. Телеуця*

Науковий редактор	<i>В.В. Телеуця, Л.М. Снігурьова</i>
Комп'ютерна верстка	<i>З.О. Босик</i>
Коректура	<i>З.О. Босик</i>
Відповідальна за випуск	<i>В.В. Дем'ян</i>

Підписано до друку 08.11.2016. Формат 60x84 ¹/₁₆
Друк офсетний. Умовн. др. арк. 4 Обл. вид. арк. 3,72 Тираж 100 прим.
Зам. 288

Видавець
Національна академія керівних кадрів культури і мистецтв
01015, Київ–15, вул. Лаврська, 9
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єктів
видавничої справи ДК № 3953 від 12.01.2011.